

По Бедие
членъ отъ Френската академия
на наукитѣ

Щастливиятъ юноша

Коледна легенда

Когато се случи това събитие, днешниятъ Цариградъ се наричаше Бизанциумъ. Лжчитѣ на Христовото учение бѣха вече сгрѣли душитѣ на мнозина отъ жителитѣ на тоя градъ, но неговиятъ императоръ, който се наричаше тогава Миселинъ, все още оставаше езичникъ. Той обичаше да гадае за съдбинитѣ на своето царство по небеснитѣ свѣтила и често излизаше отъ своя дворецъ презъ нощта да съзерцава небето.

Бѣше Бъдни вечеръ. Както други пжтъ, императорътъ излѣзе да се разходи изъ града и да се порадва на ясното небе. До него вървѣше единъ благородникъ. Луната блестѣше и покриваше съ бледа свѣтина потъналитѣ въ мълчание улици. Нищо не нарушаваше нощния покой. Само стжпкитѣ на двамата странни пжници отекваха надъ заспалия градъ. Тиха радостъ пълнѣше душата на императора. Съзвездията показваха щастливи събития за неговата империя и неговия домъ. Унесени въ размисли, той и другарътъ му неусѣтно стигнаха крайнинитѣ на града. И ето, до тѣхъ долитна голѣмъ шумъ и пѣсни, които се носѣха отъ скромна кжщурка. Императорътъ се учуди. Той почука и любезно попита, какво се е случило, та има такова веселие въ такъвъ късенъ часъ. Стопанинътъ на кжщата не позна императора, но като видѣ неговитѣ хубави